בסיעתא דשמיא

להתעלך

גליון להאדיר לחזק ולעודד את ההליכה בתורות רבינו הקדוש

תמימי דרך

גליון 10 | חשון תשפ"ז | פרשת: **תולדות - ויצא** | התורה הזמנית: **ע"א תנינא**

למעיישה

עצות לחיים מהתורה הזמנית

אַף נַחֲלָת שָׁפְרָה עָלָי

מה יש לך עם החוף?

ר' ראובן היה מדבר תמיד על חוף הים. "אילו הייתה לי אפשרות לבנות ארמונות", היה אומר, "הייתי בונה אותם על החוף". אלו ששמעו אותו הרימו גבה, אבל הוא בשלו. "אתם לא מבינים. אפילו שיחי הקוצים שעל שפת הים... שווים כמו עצי ברוש במקומות אחרים!".

הסביבה לא ממש הבינה את ראובן. מה יש לך עם שפת הים? אתה לא מפסיק לחפור לנו עם החוף והחוף... אולי די כבר?!

אבל ראובן לא נרגע. החוף פשוט קרא לו.

ומה התברר בסוף? מספרת הגמרא (פסחים ד.) שהלכו ובדקו, ומצאו שראובן הזה מגיע משבט זבולון, שעליו נאמר "**זבולון לחוף ימים ישכון**". זה כל הסוד.

אותו סיפור התחולל גם עם ראובן אחר. על כל צעד ושעל היה אומר: "בוא נלך לבית דין". לא משנה מה אמרת לו, ויכוח קטן ומיד הוא כבר שלף את הנשק שלו: "בוא נלך לבית דין". ומה התברר? הוא משבט דן, שעליו נאמר "**דן ידין עמו כאחד שבטי ישראל**".

זו גמרא נפלאה, אבל למעיישה, מה זה נוגע אלינו?

יש לך חלק ונחלה!

בתורה של רבינו ישנן שתי שורות קצרות שאומרות כל כך הרבה: "וְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יֵשׁ לוֹ חֵלֶק בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְכָל אֶחָד כְּפִי חֶלְקוֹ שַׁיָּשׁ לוֹ בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, כֵּן הוּא מְקֻבָּל וְיוֹנֵק מֵהַמּוֹחִין שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל".

זרע יעקב התחלק לי"ב שבטים, ולכל אחד מהשבטים היה חלק ונחלה בארץ ישראל. אבל רבינו מגלה לנו שהחלוקה הזאת איננה רק באדמה ובגבולות; היא גם בפנימיות. גם את המוחין וההשגה, מקבל כל אחד כפי חלקו בארץ ישראל.

נכון, היום אנחנו לא יודעים מאיזה שבט בדיוק אנחנו. אבל דבר אחד אנו כן יודעים: לכל אחד יש חלק ונחלה בארץ ישראל, ולכל אחד יש חלק ונחלה בצורה אחרת. "**כל זרע יעקב כבדוהו**"; לכל אחד יש חלק אחר מכבוד ה' שהוא צריך לגלות בעולם הזה. יש מי שנמשך לבקיאות ויש מי שנמשך לעיון ופלפול. יש מי שנמשך למעשי חסד חובקי עולמות ויש מי שדווקא יושב כל היום בד' אמותיו.

אבל הצד השווה שבכולם: כבד את ה' ביכולות ובכישורים ובתנאים שיש לך. "כבד את ה' מהונך", "כבד את ה' מגרונך" - כי לכך נוצרת. לנשמה שלך יש דרך סלולה ומדוייקת להגיע לנועם ה' וגילוי כבודו בזה העולם. **תהיה מי שאתה, תשמח בחלקך.**

וזה אחד הדברים שאנו מפספסים...

צריכים את החלזון שלך!

"**רבונו של עולם, לאחי נתת להם שדות וכרמים, ולי נתת הרים וגבעות. לאחי נתת להם ארצות, ולי נתת ימים ונהרות**" (מגילה ו.). כך התרעם זבולון על חלקו בארץ. אמר לו הקב"ה: "**כולן צריכים לך על ידי חלזון**".

הקב"ה גילה לו שדווקא בנחלה שלו, טמון משהו שאין לאף אחד אחר, וכולם יצטרכו לזה. החלזון, יצור קטן ונסתר במעמקי הים, ממנו יפיקו כל ישראל את צבע התכלת לחוטי הציצית הק'.

לכל אחד יש את חלקו. גם אם נדמה לך שחלקו של השני חזק יותר, מאיר יותר. דע לך: אתה קיבלת משהו שיש רק לך, וזו בדיוק העבודה שלך. אל תסתכל על השדה של השכן; **חפש את הנחלה שלך! רק כך תגיע אל המנוחה ואל הנחלה.**

אלא מאי? יש בעיה אחת קטנה...

איך כובשים את הארץ?

"**והכנעני אז בארץ**", הכנענים יושבים בארץ ולא נותנים לנו להיכנס לתוכה. כלל ישראל נלחם הרבה שנים עד שכולם הגיעו לנחלתם.

אז מה עושים, איך כובשים את הארץ? איך מגיעים לנחלה השייכת לנו?

מגלה לנו רבינו: בני אהובי, אם יש חבלים ומניעות המסובבים את נחלתך, פרוט על מיתרי כינור ליבך, ב"**כינור נעים עם נבל**" (ר"ת כנע"ן). סובב את חומות ליבך הסגור בשופרות, בכוח של ה"**עשרה מיני נגינה**" - עד שיפלו החומות וינוסו כל החובלים והכנענים.

לך בדרכו של "**נעים זמירות ישראל**", המלך החסיד שכל ימיו סבבוהו מחלוקות וחבלים. אבל הוא לא נבנע; הוא הלך במדבריות וביערות, התפלל, צעק ושר לה'. וכך זכה להגיע לחלקו הנצחי.

וכך זכה לשורר את ה'מכתם לדוד': "**חֲבָלִים נָפְלוּ לִי בַּנְּעִמִים, אַף נַחֲלָת שָׁפְרָה עָלָי**".

(עפ"י ליקו"ה הל' ברכת הפירות ד')

חדשות נפלאות

מהנעשה והנשמע בחבורות לומדי התורה הזמנית

המבחן שעושה סדר: בכוללי "תמימי דרך" מופץ בימים אלו החוברת "**אשכילה בדרך תמים**" עם המבחן הראשון מתוך סדרת 'מבחני עזר' עם שאלות מסכמות על התורה הזמנית. המבחן הנוכחי עוסק בהגדרת פרטי התורה בדרך 'יסוד טעם ראיה', וכעדות הלומדים הוא משמש ככלי רב ערך לסיכום ובהירות בתורה הזמנית. **להשיג אצל הנציגים בכוללים, או בטלפון 0527.148.323.**

יש לך שאלה? בקו "**ליבנו בתורתו**" נפתח מדור חדש: "**שאלת רבים**". כל לומד שמתקשה בפשט התורה או בהבנת דברי רבינו הקדוש על בוריים, יוכל מעתה לשאול ולקבל תשובה מהמשיבים החשובים שליט"א. נכנסים לשלוחה **6** ומשאירים את השאלה בשלוחה **2**, ואי"ה התשובה תעלה בהקדם בשלוחה **1**. (לעת עתה השלוחה באידיש בלבד, ובקרוב גם בלשון הקודש).

מנעימים זה לזה בהלכה: בלוח "**סדר הלימוד היומי**" עוסקים הלומדים בימים אלו בלימוד "ליקוטי הלכות", הלכות **תפילת המנחה הלכה ו'** והלכות **כיבוד אב ואם הלכה ב'**, המיוסדות על התורה הזמנית ומאירים את דבריה באור יקרות, לעובדא ולמעשה.

מה הסיפור שלך? לומדי התורה הזמנית מוזמנים לשתף את כלל הלומדים בתובנות ובחיזוקים, ובמקומות שבהם התורה פגשה אותם בחיים והאירה להם. משאירים הודעה קולית בקו "**ליבנו בתורתו**", שלוחה 8>8, ואי"ה השיתופים הנבחרים יתפרסמו כאן בגליון במדור "**בדרכי סיפרתי**". בכדי להגדיל תורה ולהאדירה, בין המשאירים הודעות אישיות יוגרלו 3 כרטיסי "**אידיש כארד**" על סך **200** ש"ח כל אחד.

לע"נ הרה"ח ר' **אלעזר** ב"ר **שלמה יהודה** ומרת **איטה** ב"ר **דוב בעריש** ז"ל **וייצהנדלר**

"חבל נעים הוא זה"

שאלה:

בתורה דורש רביה"ק את הפסוק "**חבלים נפלו לי בנעימים אף נחלת שפרה עלי**" (תהילים טז), שהכוונה שה'חובלים' נתתקנים על ידי ה'נעימים'. ולכאורה הפשט של "חבלים" הוא החלקים שקיבלו בא"י, ולא חובלים?

תשובה:

בכלל י"א (מהח"י כללים) מבואר שהדרש שדורש רביה"ק בתורה משולב תמיד עם הפשט הפשוט, וכשמוצאים שאינם משולבים, כל זה הוא רק "מקוצר דעת המשיג ועומק המושג".

והנה בפסוק זה לכאורה הדרש והפשט סותרים: בדרש של רביה"ק חבלים הם חובלים, ובפשט הפסוק הכוונה "חלקים". כפי שמבואר שם ברש"י, וז"ל: "**כשנפל לי הגורל להיות בחלקך, חבל נעים הוא זה; אף עלי שפרה נחלה כזו**".

אולם כשנעיין במושג "**חובלים**", נראה שכל מציאות החובלים היא שיש דברים נפרדים בבריאה. וכמו הבחי' המובאת בתורה, שתלמידי חכמים שבחו"ל הם "**חובלים זה לזה בהלכה**": כל המציאות שאחד "חובל" בחבירו היא משום שיש 'חלקים', כלומר 'נפרדות'. אילו היו הכל דעה אחת, לא הייתה כלל מציאות של חובלים.

נמצא שכל היסוד של חובלים עומד על כך שיש "חלקים" שהם רְבִים זה עם זה. והתיקון לזה הוא שאף שיש "חלקים" נפרדים, הם מתאחדים ומשווים דעתן, ונעשים "**נעימים זה לזה בהלכה**".

א. ובזה מיושב הדרש והפשט בפסוק: החבלים, שהם החלקים שנפלו לי בארץ ישראל, הם '**חבל נעים**'. כלומר, החלקים שהם השורש והיסוד ל'חובלים', כעת נפלו לי בנעימים. כי בארץ ישראל, גם החלקים הם נעימים. דהיינו אף שיש חלקים נפרדים, מכל מקום כ"א מנעים את השני ואינו מקנא בשני (עיי"ש במפרשים בסנהדרין כד). וזה התיקון של החובלים: אף שהם "חלקים" נפרדים, הם ב"נעימים"; שכל אחד מנעים את השני.

ב. עוד יש להתאים את הדרש והפשט: דוד המלך שמח בחלק שנפל לו בגורל בארץ ישראל, ומשורר שהוא חבל נעים. והרי מבואר בתחילת התורה ש"**כל אחד יש לו חלק בארץ ישראל**", נמצא שמהחלק של ארץ ישראל משתלשל "חלק" אחר בתורה ובהלכה (וכפי הנדרש שם בב"ר פ' ט"ז על תורת א"י, מקרא משנה ותלמוד ותוספתא ואגדתא). והעבודה היא להיות נעים ושמח בחלק שנפל לו, ולא להיות "חובל" את חברו בהלכה.

ג. ובזה גם נבין קצת, כמאן דמחווי במחוג, איך אפשר "להשוות דעתן" עם מוחין של ת"ח אחרים, שלכאורה זה ענין קשה, להבין ולקבל את כל השיטות בהלכה ובהשקפה שיש בין ציבור יראי ה'. כי כשם שבחלקים של א"י אינו צריך לבטל את נחלתו, אלא עיקר העבודה היא להיות שמח בחלקו, ובכך לא לקנא ולחבול בחבירו - כך אין צריך לבטל את חלקו בתורה לגמרי, והבן (וראה בהל' ברכות הראיה ה, ו).

וכמאן דמחוי במחוג, נשאר ליישב את הדרש של המשך הפסוק "**אף נחלת שפרה עלי**", שרבינו מבאר שהוא בחי' צדקה ונועם, עם הפשט הפשוט.

האם יש דרך מסודרת ללימוד ליקוטי מוהר"ן? (ג)

תקציר מהגליונות הקודמים:

פתחנו בשאלתו של לומד יקר, שבכל תורה זמנית חדשה מתמלא חשק עז, ואחרי יום־יומיים מתבלבל ומתייאש. והתשובה: גם אתה יכול! רק צריך לצעוד בדרך מסודרת, שלב אחר שלב, ו"**לגמור תחילה בפירוש הפשוט, והדר לסבור בעיון ועומק שבהם**".

שלב א – היכרות ראשונית והכרת כלליות התורה: לומדים את התורה כמה פעמים במתינות, ומבררים את המושגים העיקריים שעליהם היא סובבת.

שלב ב – לימוד מדוקדק והכרת הפרטים: עוברים קטע אחר קטע ומסכמים מה רבינו אומר. "פרעג נישט א קושיא!": בשלב זה מבקשים להבין 'מה' רבינו אומר, ולא 'למה'.

ועתה נמשיך בעז"ה: איך יודעים מה התפקיד של כל שורה בתורה?

שלב ג' – הגדרת הפרטים

איך עושים סדר בפרטים?

ב"ה, עברנו כבר על התורה כמה וכמה פעמים. המושגים מוכרים לנו, ואנחנו בקיאים בכל דיבור ותיבה. מה עוד חסר לפני שנכנסים לעומק העיון?

חסרה לנו מפה.

לכל תורה בליקוטי מוהר"ן יש מבנה מיוחד משלה. היא בנויה נדבך על גבי נדבך, **בפרטים ופרטי פרטים**, וכל השגה ועצה חדשה בנויה בה בסדר מסוים. מי שאינו שם לב לסדר הזה, עלול ללמוד את התורה שוב ושוב, לנסות להעמיק בה, ובסופו של דבר להישאר באי־בהירות. למה? כי יש קטעים שלמים שהוא אינו יודע מה תפקידם: **האם זו ראיה לסעיף הקודם, או שמא כאן מתחיל יסוד חדש?**

לכן בשלב הזה נלמד את התורה מחדש, ועל כל שורה נשאל שאלה אחת: **מה התפקיד שלה בתורה?** כך יהיו כל פרטי התורה פרוסים לפנינו כשולחן הערוך, בבהירות וברהיטות.

ה' חלקים בתורות רבינו

כל צורב יודע שגם לדף גמרא יש מבנה. הרמח"ל (בספר "דרך תבונות") מונה שבעה חלקים ראשיים של המשא ומתן, שמהם נבנות הסוגיות כולן בכל התלמוד: **מימרא, שאלה, תשובה, סתירה, ראיה, קושיא ותירוץ**. מי שמזהה אותם, יודע בכל רגע היכן הוא עומד בסוגיא. ואם כך בגמרא, ראוי לדעת גם היאך בנויה תורה בליקוטי מוהר"ן.

אחרי עיון מדוקדק בתורות, מצינו בתורות רבינו חמישה חלקים עיקריים:

א. יסוד: גילוי וידיעה חדשה, שצריך לעשות כך וכך, או שעל ידי דבר א' מגיעים לדבר ב' (כעין סעיף בספר המידות: ידיעה חדשה, בלי ביאור וטעם).

ב. ראיה: ראיה מפסוק או ממאמר חז"ל, ליסוד, לטעם או להגדרה. לפעמים ראיה אחת עומדת על כמה יסודות, ולכן בכל ראיה צריך לשים לב: **על מה היא באה?** (ויש כמה סוגי ראיות, ואכמ"ל).

ג. טעם והסבר: רבינו נותן טעם לדבריו, מדוע צריך לעשות כך וכך, או מדוע דבר פלוני מביא לדבר פלוני. או שהוא מבאר בהרחבה את היסוד, הראיה או הטעם.

ד. הגדרה: רבינו מגדיר הגדרה חדשה למושג מסוים, באמצעות 'בחינה'.

ה. הלבשה וביאור מאמרי חז"ל: אחרי שגילה השגה והביא לה ראיה או טעם, הוא מלביש על פיה את השגתו במאמר חז"ל או בפסוק.

איך עושים את זה בפועל?

לוקחים עיפרון ועוברים שורה אחר שורה. ליד כל קטע מציינים בשוליים מה הוא: **יסוד, ראיה, או טעם**. בהתחלה זה ילך לאט, ולפעמים תתלבטו. זה בסדר גמור, כך קולטים לאט לאט את דרך הלימוד הזאת. [מומלץ להיעזר בחוברת "**אשכילה בדרך תמים**" - **מבחן 1** העוסק בהגדרת פרטי התורה בדרך 'יסוד, טעם, ראיה'.]

כדאי לדעת: החלוקה הזאת אינה מוחלטת, היא ניתנת כהצעה בלבד, כדי לדעת לסדר היאך בנויות התורות. **אבל כבר ראינו מתוך הניסיון, שהגדרת כל פרט בדרך זו מוסיפה הרבה להבנת התורה על בוריה, ולהוצאת עצות חדשות מן התורה.**

עכשיו המפה בידינו: כל שורה בתורה מסומנת, וכל פרט יודע את מקומו.

על השלב הבא, "בנין התורה": איך מסדרים את התורה כסולם, מהעצה הפשוטה השייכת לכל אדם ועד לראש הסולם, נמשיך בעז"ה בגליון הבא.

אלימות המשטרה לאור התורה הזמנית

בבית שלי יש מיניבר מים של חברת 'נועם'. מילאתי ממנו כוסות בלי לחשוב, עד שיום אחד שמתי לב לשם שכתוב עליו... מאז, כל כוס מים מזכירה לי את ה"**נועם העליון**". זה נותן לי חשק בברכת "**שהכל נהיה בדברו**", לקשר את הנעימות הגשמית לנועם העליון, ולשתות כדי שיתגלה כבודו יתברך דרך המים האלה.

ואז שמתי לב שהמילה הזו מסתובבת סביבנו כל הזמן. שני אנשים נפגשים ואומרים "**נעים להכיר**". חשבתי שזו בחינה של "**מנעימים זה לזה בהלכה**": הנעימות המופלאה כששני יהודים נפגשים ומנעימים זה לזה באהבה למען כבוד שמו. וכלשונו של דוד על יהונתן: "**נעמת לי מאוד**". הנה מה טוב ומה 'נעים' - שבת אחים גם יחד.

לצערינו, בשבועות האחרונים ראינו גם את הצד השני. כשהתקיימו ההפגנות על מעצר החתן העריק והמשטרה התנהגה באלימות ורימוני הלם, דיברנו בכולל שזו בחינה של ה"**חובלים**". וכלשונו של רבי אברהם ב"ר נחמן, חובלים מלשון חבלה, "**שברייחוקם מהקדושה חובלים ושופכים דם ממש**" (ביאוה"ל אות א'). וזה מה שראינו בחוש בהתגברות החובלים על נפשות ישראל היקרים הרחוקים מהקדושה, **עד שהם באים לחבול ולהכות את התלמידי חכמים ובני הישיבות שבארץ ישראל עד זוב דם ממש.** ירחם ה' ויחיש תיקונם בהמשכת הנועם העליון והגאולה השלימה.

'חובלים ונעימים' בנץ בכותל

אתמול זכיתי להתפלל שחרית כוותיקין בכותל המערבי. למעיישה, לפני התפילה כמעט ברחתי משם. נזכרתי בחובלים והבלבולים שהיו לי במוח בפעמים הקודמות: לא מצאתי מניין שהתחברתי לסגנון, לקצב ולנוסח שלו, הסתובבתי מצד לצד ולא מצאתי את מקומי. ובצפיפות הגדולה, אתה מתיישב ומיד מתחילים הדיונים: 'זה המקום שלי', 'זה המקום שלך'.

לפני שחרית למדתי עם חברותא בטלפון את הסדר היומי של "תמימי דרך", ליקוטי הלכות **הלכות ברכות הפירות הלכה ד'**. רבי נתן מפרט שם את שבחה של ארץ ישראל, ואומר שכל הפרשיות של עכשיו, מבראשית עד בא, כולם מדברות מארץ ישראל. ויוצא משם: שכשיש לאדם השתוקקות לארץ ישראל, **הוא כבר מקבל השפעה מהנועם העליון, ואז באים החובלים להתתקן ויוצרים מניעות גשמיות ומניעות המוח.** ועל האדם להתגבר, לשבור את המניעות, וכך יתקן את כל החובלים.

ואם זה נאמר על ארץ ישראל, כל שכן על ירושלים, וכל שכן על **הכותל המערבי** שריד בית מקדשנו, שלא זזה שכינה ממנו מעולם - ודאי יש שם השפעה גדולה יותר מה'נועם העליון' (ראה "זמורת הארץ"), ומה טוב אם אתגבר על החובלים והמניעות ואשאר כאן לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו.

יום קודם למדנו שכל הברכות, השירות והתשבחות נמשכים מהנועם העליון, ורבנו מזכיר זאת במילה אחת: "**נעים זמירות ישראל**". "כשאתה מתפלל בירושלים, זכור מה שלמדנו", אמר לי החברותא בהתלהבות, "פסוקי דזמרה בכותל; אתה יודע מה זה? '**כי שם עלו שבטי י-ה להודות לשם ה**'', ירושלים היא מקום ההודאה".

נשארתי, אבל עדיין היה לי קשה. חזרתי על מה שרבנו אומר בתורה: או שמתכוונים לכבוד ה', ואז יש "**נעימים זה לזה**"; שלום, נועם ומתיקות, וזה **מוחין דארץ ישראל.** או שמתכוונים לכבוד עצמו, ואז נעשה "**בז לדבר**"; לא קולטים שכל דבר הוא רק הקב"ה, ונעשים "**חובלים זה לזה**" בקפידות ומרירות, מוחין דחוץ לארץ. '**הרי כל אחד כאן מכבד ועובד את ה', גם אם לא בדיוק כפי שהייתי רוצה. כשאקלוט שכולם מגלים את כבוד ה', כל אחד בדרכו, אוכל להיות בטוב עם כולם, ושום דבר לא יבלבל אותי**'.

עם המחשבות האלו הנחתי טלית ותפילין, ומיד הקב"ה עזר. ליד הכניסה למנהרה הבחנתי במניין שכבר התפללתי בו כמה פעמים ולא שמתי לב אליו. מניין נעים וחם, ששר את כל התפילה בניגונים ומתפלל 'מיט א פרישקייט'. הצטרפתי.

באמצע ראיתי כיסא פנוי והתיישבתי. "המקום תפוס, מישהו יושב כאן". קמתי. "הנה", עברה בי מחשבה, "מתחילים החובלים". אבל מיד נזכרתי: 'הכל רק כבוד ה'. מי אמר שאני צריך לחשוב על כבוד עצמי? ההוא כבר ישב כאן, והוא רוצה לכבד את רבוש"ע בדרכו'. בעל המקום חזר, הבין מה קרה, ומיד רץ בעצמו להביא לי כיסא. כמה שניות אחר כך מישהו אחר הביא לי את הסטנדר שלו. הוא ראה אורח, ונתן לו את שלו באהבה. כך התפללתי שם בשמחה ובנעימות... **שנזכה להפוך את כל החובלים לנעימים, בנעימות תורתו של רביה"ק, אשר זה ינחמנו בנ'חמת ע'ונג ו'נועם המ'וחין לעד ולנצח.**

שלהובין דרחימותא בפניא דמעלי שבתא

רבינו אומר בתורה שמהנועם משתלשלת האהבה. על ידי שהאדם מרגיש נועם העליון, נפתחים שבילי ליבו בשלהובין דרחימותא, בשלהבת אהבה עזה להשי"ת. זה העניין לי חיות מיוחדת באמירת "**שיר השירים**" בערב שבת, שיר שתוכו רצוף אהבת ה', ורשפיה רשפי אש שלהבת י-ה, מים רבים לא יוכלו לכבות את אהבת הרעיה לדודה.

וכמו שרבי נתן מביא (הל' יו"ט ה, יג) בשם הזוהר (וירא צח:) שכשהתנא הק' רבי עקיבא היה עוסק בשיר השירים, היו עיניו הק' זולגות דמעות מחמת גודל הדביקות ואהבת ה'... וכשהגיע לפסוק "**כי חולת אהבה אני**", לא היה יכול לסבול והרים קולו בבכיה. ובפרט בזמן נפלא זה, בפניא דמעלי שבתא, שאז **בשבת נשפע נועם העליון ביותר** (ראה "יקרא דשבתא"). ומה נפלא בזמן כזה לכסוף ולהשתוקק לה' בשלהובין דרחימותא, ולפתוח את שבילי הלב לקבל "**נועם שבת**" בו אנו מתענגים על נועם ה' וטובו.

ובמאמר המוסגר: רואים כאן בתורה ובליקוטי הלכות נפלאות ענין "נעים זמירות ישראל", שבכללו כל השירות והתשבחות, הממשיכים את הנועם העליון ומכניעים את החובלים וכל הנעימות הגשמיות והאהבות הנפולות. ומה נורא שגם ענין נשגב זה נפל לידי החובלים, בנעימות זמירות שאינן מצד הקדושה אשר לא באלה חלק יעקב. וכמו שרואים בחוש בנעימות והשירים הבאים מגויי חוץ לארץ, המביאות את האדם לידי חבלים ובלבולי המוח, היפך השלום והנעימות דקדושה. אחיי היקרים, הרנינו לאלוקים, שאו זמרה ותנו תוף כינור נעים עם נבל, בשירי דוד עבדך הנשמעים בין היראים והכשרים.

מה הסיפור שלך? לומדי התורה הזמנית מוזמנים לספר ולשתף היכן התורה פוגשת אותם בחיי היום־יום. כל הארה, תובנה או חיזוק יתקבלו בברכה. ניתן להשאיר הודעות בקו ליבנו **בתורתו שלוחה 8>8, ואי"ה השיתופים הנבחרים יופיעו כאן במדור** (בהתאם לשיקולי העריכה).

ישר מרשדה

הצצה לשעת ההתבודדות של לומדי התורה

שֶׁיִּהְיֶה נִפְתָּח שְׁבִילִין דְּלִבֵּנוּ

00:02

רבונו של עולם, היום הגעתי לכאן לפני עלות השחר... ודבר ראשון, רציתי להגיד לך תודה.

תודה, אבא, שהענקת לי **רבי** כזה, שכתב במיוחד עבורי תורות נפלאות כאלה.

תודה שהענקת לי גם **תלמיד** כזה, שבהלכותיו מעניק מבט אחר על התורות, פותח צוהר גם לאנשים כמוני, לקבל את קדושת התורות הנוראות.

ותודה על האיש הפלאי, המחפש והמבא"ר הגדול, **רבי אברהם ב"ר נחמן** - שכתב לנו ביאורים נוראים כאלה. הם פותחים בפנינו חרך צר, על מה שקורה כאן עם הדור האחרון ואיך כל זה מוביל אותנו לגאולה ולתיקון השלם...

טאטע, אילו פינו מלא שירה ושפתותינו שבח, אין אנחנו מספיקים להודות לך...

00:14

אתה יודע, רבינו אמר על התורות שלו, שמי שישים בהם עינו וליבו, ויסתכל בהם בעין האמת, **"בוודאי יהיו נפתחין אצלו כל גידי קשיות לבבו"** וישוב אל ה' באמת.

אבל איך זה נעשה?

רק כשלוקחים תורה והולכים איתה תקופה. לומדים, מתעמקים, משננים את היסודות והעצות שוב ושוב ושוב, לבד ועם חברים. ומרבים בהתבודדות; בתפילות, בכיסופים ובצעקות להשי"ת. רק כך נכנס משהו ללב.

רק כך מתחולל לו המהפך המיוחל, מלב אבן - ללב בשר...

00:29

אז כן, טאטע, שאזכה לחזור שוב ושוב על היסודות:

על מטרת הבריאה, שהכל אומר כבוד, וזה כל התפקיד שלי כאן בעולם.

על הנעימות שנמצאת רק אצלך, רק בתורה ובעבודת ה'.

על החובלים העומדים בדרכי, ועל הדרך לתקן אותם בצדקה ובנדיבות לב.

על שלהובין דרחימותא, ועל נעים זמירות ישראל.

איי, אבא... שזה יחלחל לתוך הלב, ינפץ עוד כמה סלעי אדישות, יזכך עוד קצת את הדמים העכורים שבחלל השמאלי הנמוך הזה...

00:46

ויש גם את ההתנגשות הזאת, בין הלימוד העיוני לבין עבודת ה'.

מצד אחד, כתיבת סיכומים ודקדוק בפרטי התורה בדרך 'יסוד, טעם, ראיה'. ענין שכלי ומחשבתי. מצד שני, לימוד ליקוטי הלכות, התבודדות וצעקות אליך. ענין לבבי ומעשי. ולא תמיד זה מתחבר לי יחד.

רבונו של עולם, למד אותי לחבר ביניהם.

שגם העיון יהיה חלק מהעבודה, וגם העבודה תהיה חלק מהעיון...

לִשְׁמֹעַ לִלְמֹד וּלְלַמֵּד, לִשְׁמֹר וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם.

הרה"ח ר' **שלום מייקוף** שליט"א

כבוד ה' מסתתר בכל מאמר

הרבי אומר ש"**עשרת המאמרות**" שבהם נברא העולם הם עשר בחינות של **כבוד ה'**, וכל מאמר הוא כבוד אחר. **מה ההבדל בין המאמרות? מה ההבדל בין סוגי הכבוד?** לכאורה יש רק דבר אחד, כבוד ה', ומכל המאמרות יוצא כבוד שמיים! למה זה מתחלק לעשר בחינות של כבוד? לכאורה יש רק כבוד אחד, כבוד שמיים, "**לכבודי בראתיו**". איפה יש חלקים בעניין הכבוד?

והביאור: יש מאמרות שמתגלה בהם כבוד שמיים בצורה ישירה, ויש מאמרות שמתגלה בהם כבוד שמיים בצורה עקיפה. יש דברים בבריאה שכבוד שמיים מתגלה בהם בצורה ישירה, כמו תורה ותפילה. ויש חלקים, כל צורכי העולם, שכבוד שמיים נסתר בהם ולא רואים אותו בבירור.

ולזה צריך את הכוח של ארץ ישראל, "**ובהיכלו כולו אומר כבוד**". בהיכל המלך, בארץ ישראל - שכל קדושתה נמשכת מבית המקדש שעליו נאמר "**ונקדש בכבודי**" - זה המקום של כבוד ה'. שם רואים ש'כולו אומר כבוד'. גם הדברים שלא רואים בהם בגלוי כבוד שמיים, וגם הדברים שנראים היפך כבוד שמיים, מבינים שגם הם כבוד שמיים (ולזה צריך "כוח וגבורה", כי להעלות את הכבוד מכל המקומות האלה, צריך להיות מ"בני היכלא דמלכא"). וזהו תחילת הפסוק: "**קול ה' יחולל איילות ויחשוף יערות**", גם מהאיילות והיערות, מהקלקולים ומהסט"א - "**ובהיכלו כולו אומר כבוד**": מכל המאמרות מתגלה כבוד שמיים.

ולמעשה, העולם נראה מלא פירודים. לכסף יש מטרה, לאוכל מטרה אחרת, ולסידור ולגמרא מטרה אחרת. אבל מי שיודע ש"ובהיכלו כולו אומר כבוד!", ש"**כל הנקרא בשמי לכבודי בראתיו!**" - עושה שלום מתוך הפירודים ומחבר הכל לאחד הפשוט. הוא מבין שהכל, הכל, אך ורק כבוד שמיים. זה המוחין שמקבלים ויונקים מקדושת ארץ ישראל.

הרה"ח ר' **צבי קרמר** שליט"א

בסוף יש לנו מטרה אחת

כך ברא השי"ת את הבריאה: "**כשם שפרצופיהן שונים, כך דעותיהן שונות**". אין שני אנשים זהים, וגם כאלו שמסכימים בהרבה דברים, בסופו של דבר נחלקים בדעותיהם. למה זה כך? הרי היה נעים יותר אילו כולם היו חושבים ורוצים אותו דבר, וכל אחד היה מחזיק מחברו. והתשובה היא, שכלל ישראל הוא קומה אחת של **התגלות כבוד ה'** בעולם, והיא מתקיימת רק כ"אבר מחזיק אבר".

הקב"ה ברא כל אדם אחרת, כי כל אחד שייך למקום אחר בקומת הקדושה, לחלק אחר בגילוי **כבוד ה'** בעולם. יש אנשים של לב ויש אנשים של מוח, ולכל אחד הרגשה משלו **בנועם ה'**. כשמרגישים שהכל בכוונה תחילה מאת הבורא, כדי למלא את תכלית הבריאה - השוני של השני לא רק שאינו מפריע, אלא הוא מה שמאפשר לי להיות במקומי. ואז אין מחלוקת, אלא נעימות עצומה: השני סובר אחרת, כמה יפה: "**מיניה ומיניה יתקלס עילאה**".

מי שאינו מרגיש זאת נכנס למחלוקת, ל"**מוחין של חובלים**": למה הוא סובר אחרת? למה אינו מסכים איתי? הסיבה היא שיש לו "**מוחין של חוץ לארץ**", ואינו מרגיש שיש לבורא כוונה בכך, בכל פרט ופרט. אבל מי שיודע שהקב"ה רצה שכל אחד יעמוד במקומו, איש בחבל נחלתו, עם תכלית מיוחדת, מבין את השוני ושואב ממנו חיות, ואין אצלו מקום למחלוקת. זהו "**יכולין להשוות דעתן יחד**": אף שאנו שונים, בסוף יש לנו דעה אחת ומטרה אחת, לעבוד את הבורא.

הרה"ח ר' **אברהם שמחה האלד** שליט"א

ארץ-ישראל'דיגע מצוות

רבינו מדבר בתורה הזו על **צדקה של ארץ ישראל**. הפשט הוא פשוט: לתת צדקה לארץ ישראל, כפשוטו. אבל רבי נתן אומר (הל' כיבוד אב ואם ב, ח) שכל התורה והמצוות הן בחינה של צדקה. כל מצווה שאנו עושים, אנו נותנים לשכינה כביכול. כל הזמן נותנים מצוות ומעלים נחת רוח להשי"ת, וגם נותנים לעצמנו, לנשמה האלוקית שבקרבנו ["גומל נפשו איש חסד"].

אבל יש מצווה של חוץ לארץ ויש מצווה של ארץ ישראל. אפשר לעשות את המצווה באופן של חוץ לארץ, במוחין דקטנות, לצאת ידי חובה כמי שכפאו שד, ואין בזה גילוי של צדקה. ואפשר לעשות את המצווה בשמחה, בנעימות, שתהיה "**א ארץ-ישראל'דיגע מצווה**", מצווה של ארץ ישראל! בנעימות, במתיקות, בנדיבות.

רבינו מדבר על "**תרומה**": כל אחד מביא את תרומתו, את הנקודות הטובות שלו, להשראת שכינתו ולגילוי כבודו, "**מאת כל איש אשר ידבנו לבו**". כל נקודה טובה נקראת תרומה. אני נותן מעט, אפילו פרוטה לצדקה, אבל מתוך נדיבות ואהבה. אלו מוחין אחרים לגמרי, מוחין של ארץ ישראל.

שאלת רבים

שאלות שנשאלו בבית המדרש הטלפוני בקו "ליבנו בתורתו"

- **שאלה א' //** רבינו אומר בתחילת התורה שיש מוחין של חוץ לארץ, והם מקבלים ויונקים מהמוחין של ארץ ישראל. ואחר כך, בהמשך התורה, הוא אומר שכשפוגמים בכבוד "**אזי נשארין המוחין, מוחין של חוץ לארץ ממש**". מה ההבדל בין "מוחין של חוץ לארץ" לבין "מוחין של חוץ לארץ **ממש**"?
- **שאלה ב' //** רבינו אומר בתורה ש"**עיקר התגלות כבודו יתברך הוא על ידי האדם**", כי האדם הוא עיקר הבריאה, והוא תכלית הנבראים. אבל הא גופא אינו מבואר: **מדוע עיקר התגלות הכבוד הוא דווקא על ידי האדם?**
- **שאלה ג' //** רבינו אומר שהתיקון של החובלים ושל המוחין של חוץ לארץ, הנעשים על ידי "**פגם הכבוד**", הוא בעת ששופע נועם העליון, "**שעל ידי זה נעשה התגלות הכבוד, ואז הוא זמן תיקונם של אלו המוחין**". מה ההסבר בזה: **מדוע על ידי התגלות הכבוד מתתקנים גם הפגמים שעל ידם נעשו אלו החובלים?**

ניתן לשמוע את התשובות בקו ליבנו בתורתו - אידיש, שלוחה 6

סדרות שיעורים בתורה הזמנית

בלשון הקודש:

אוצר השיעורים - שלוחה 2

שלוחה 1 // הרה"ח ר' שמעון טייכנר שליט"א
שלוחה 2 // הרה"ח ר' אליהו עטייה שליט"א
שלוחה 3 // הרה"ח ר' שלום מייקוף שליט"א
שלוחה 4 // הרה"ח ר' מיכאל חשין שליט"א
שלוחה 5 // הרה"ח ר' מאיר משמרתי שליט"א
מתעדכן שלוחה 0 // שיעורים כלליים
הרה"ח ר' אליהו נהרי שליט"א

באידיש:

אוצר השיעורים - שלוחה 2

שלוחה 1 // החסיד רבי לוי יצחק בנדר זצ"ל
שלוחה 2 // הרה"ח ר' משה קרמר שליט"א
שלוחה 3 // הרה"ח ר' אברהם שמחה האלד שליט"א
שלוחה 5 // הרה"ח ר' מרדכי שלום רוזנפלד שליט"א
שלוחה 6 // הרה"ח ר' אברהם צבי גלינסקי שליט"א
חדש! שלוחה 7 // הרה"ח ר' בנימין זאב חשין שליט"א
חדש! שלוחה 8 // הרה"ח ר' דוד מרדכי גולדנברג שליט"א
מתעדכן שלוחה 0 // שיעורים כלליים
הרה"ג ר' יצחק רוזנבלט שליט"א, הרה"ח ר' משה ריינער שליט"א, הרה"ח ר' שמעון יו"ט יוזשעף שליט"א, הר"ר ישראל יצחק ברוין שליט"א, הר"ר ישעי שלעזינגר והר"ר שמעון פנחס גראס בשיחת חברים על התורה

השלוחות מתעדכנות כל הזמן

חייגו, האזינו, והתחברו לתורה של רבינו!

לכניסה ל"היכל ליבנו בתורתו" חייגו:

02-566-4435

BRM דימון | עיצוב ותדפוס

תַּלְמִידֵי חֲכָמִים שֶׁבְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
שֶׁמַּנְעִימִים זֶה לָזֶה בַּהֲלָכָה

יש לך שאלות בתורה?

אתה מוזמן לקבל תשובות!

חדש!

בשורה ללומדי התורה הזמנית:

שאלת רבים

מדור חדש שבו יענו המשיבים החשובים שליט"א על שאלות הלומדים בפשט התורה ובהבנת דברי רבינו הקדוש על בוריים

איך זה עובד?

- **מחייגים** לקו "ליבנו בתורתו"
- **נכנסים** לשלוחה 6
- **משאירים** את השאלה בשלוחה 2
- **ואי"ה בקרוב** התשובה תעלה בשלוחה 1*

* המדור בהקמה והמענה עשוי להתעכב מעט. לעת עתה השו"ת באידיש בלבד

בקרוב אי"ה ייפתח גם בלשון הקודש.

כל הטוב שבתורות רבינו

לכניסה ל"היכל ליבנו בתורתו" חייגו:

02566435

תמימי הדרך

קול קורא ללומדי התורה הזמנית:

אתה הולך עם התורה!

אתה לומד יום-יום את התורה, **מתייגע** להבין אותה על בוריה, **מחפש** איך כל זה שייך אליך בעבודת ה' ובחייך הפרטיים, **ומתבודד** שתזכה לקיים זאת - בפיך ובלבבך לעשותו.

מה הסיפור שלך?

בוא ושתף את כלל לומדי התורה בתובנות שלך, בחיזוקים שאתה מוצא בתורה, ואיפה התורה פוגשת אותך ומאירה לך את החיים.

הבמה שלכם:

בדרכי סיפרתי

סיפורים ושיתופים מחייהם של לומדי התורה

ניתן להשאיר הודעה בקו "ליבנו בתורתו", שלוחה 8 >8

ואי"ה השיתופים הנבחרים יופיעו בגליון "להתהלך" במדור "בדרכי סיפרתי" בהתאם לשיקולי העריכה. ניתן להשאיר הודעה גם בעילום שם.

להגדיל תורה ולהאדירה:

הגרלה מיוחדת

לכל הלומדים שישאירו הודעות אישיות

3 X זוכים בכרטיסי אידיש כארד

ע"ס 200 ש"ח

~~200 ₪~~

כל הטוב שבתורות רבינו

לכניסה ל"היכל ליבנו בתורתו" חייגו:

02-566-4435